Marketenterskens Hjemkomst.

Ballet i 1 Akt

af

St. Léon.

Indrettet for den danske Skueplads og Dandsene componerede
af Balletmester Carey.

Musiken af César Pugni.

University of
Illinois Library
at Urbana-Champaign
Oak Street

Kjøbenhavn.
Forlagt af J. H. Schubothes Boghandel.
Græbes Bogtrykkeri.
1863.

Personerne.

Catherine, Marketenterske	Jfr. J. Price.
Bibermann, Gjæstgiver, hendes Formynder	Hr. Füssel jun.
Hans, Postillon, hans Søn	— Scharff.
Robinzell, Birkedommer	— Hoppensach.
Mad. **Robinzell**, hans Kone	Jfr. J. Fredstrup.
Baron **Grünberg**, Capitain	Hr. W. Price.
Baronessen, hans Kone	Jfr. Garlieb.
Jacob, Postillon	Hr. Carey.

Handlingen foregaaer paa Grændsen af Ungarn og Böhmen.

5705

Ges. neo. Larsen 24 may 48 Lyngé

Dandsene.

Scenisk Pas (Jfr. J. Price).
Ballabile-Polka (Balletpersonalet).
Pas de l'Inconstance (Jfr. J. Price, Dhrr. Scharff og W. Price).
Pas de quatre (Jfrne J. Price, P. Fredstrup, J. Thorberg og Hr. Scharff).
Polka campagnarde (Hr. Carey og Mad. Stillmann).
Ballabile-Polka (Balletpersonalet).
Magyar-Dands, ungarsk Nationaldands (Jfrne J. Price og P. Fredstrup, Md. Stillmann, Dhrr. Carey, Scharff og Gade samt Balletpersonalet).

En Landsby beliggende i en Bjergegn. I Baggrunden Høie og en Bro I Forgrunden tilhøire Bibermanns Vertshuus, tilvenstre Birkedommerens Bolig.

Landlig Fest. Bønder og Bønderpiger more sig med forskjellige Slags Lege. Robinzell spadserer, med sin Ægtemage under Armen, om iblandt Bønderne og opmuntrer dem til ret at more sig; fortrinsviis henvender han sig dog til de unge Piger, til stor Ærgrelse for Mad. Robinzell, der er meget jaloux. Jacob kommer med et Brev. Birkedommeren erklærer, at Brevet er til Bibermann, der idetsamme træder ind. Jacob afleverer Brevet. Alle trænge sig om Bibermann for at erfare, hvad det indeholder, og han fortæller dem, at Brevet er fra hans Myndling, Catherine, der er Marketenterske, og hun melder ham sin snarlige Tilbagekomst. Denne Efterretning modtages med megen Glæde. Birkedommeren er ude af sig selv; hans Kone beder ham fatte sig lidt og bemærker, at hun finder en saadan Begeistring temmelig smagløs. Robinzell undskylder sig og forsikkrer, at han kun nærer faderlige Følelser for den unge Pige.

En Trommehvirvel forkynder Catherines Ankomst. Kort efter træder hun ind, ledsaget af nogle Soldater, der ligesom hun vende tilbage til deres Fødeby. Bibermann modtager hende med aabne Arme. Alle de Tilstedeværende byde hende velkommen og vise deres Glæde ved at gjensee hende. Den begeistrede Birkedommer glemmer ganske sin Ægtehalvdeel og iler hen for at hilse paa hende. Et dygtigt Slag af Mad. Robinzell's Vifte afbryder ham midt i hans Tale og bringer ham atter til Besindelse; han bønfalder sin Kone om dog ikke at udsætte ham for hans Undergivnes Spot. Catherine bestormes med allehaande Spørgsmaal, som hun besvarer i en scenisk Dands, der udtrykker hendes Liv i Felten. — Pidskesmeld og Lyden af et Posthorn forkynde Hans's Ankomst. Han har kjørt Baron Grünberg og hans Frue hertil, men iler nu iforveien, for at trykke sin elskede Catherines Hænder, da han har seet et Glimt af hende underveis; han afbrydes imidlertid midt i Strømmen af sine ømme Udtalelser af Bibermann, der vil høre noget om de nye Gjæster. Disse træde idetsamme ind og forlange en Postillon, der kan kjøre dem videre til Pesth. Hans giver Anviisning paa Jacob, hvis Tour det er, men denne, der ikke har Lyst til at forlade Festen, foregiver at have forstuvet sit Haandled, saa at han ikke kan holde paa Tømmerne. Baronen er utaalmodig efter at komme videre og forlanger, at Hans, der har kjørt dem hertil, skal tage hans Plads. Hans vil nødig afsted igjen og søger at formaae ham til at udsætte Reisen. Catherine,

som Baronen ikke tidligere har seet, nærmer sig nu, hilser paa ham, og forener sine Bønner med Hans's. Overrasket ved i Catherine at gjenkjende Marketentersken ved hans eget Regiment, spørger Baronen hende, hvorledes hun er kommet her. Hun svarer, at hun har forladt Feltlivet og er vendt tilbage til sin Fødeby for at gifte sig. Baronen troer, at det er Jacob, hun vil gifte sig med, da han just staaer i Nærheden, men hun fortæller ham, at Hans, der har kjørt ham hertil, er hendes Brudgom.

Baronen forstaaer nu, hvorfor hun vil overtale ham til at blive. Baronessen, der finder, at Baronen skjænker Marketenterskn vel megen Opmærksomhed, erindrer ham om at hun venter. Catherines Skjønhed har gjort et stærkt Indtryk paa Baronens Hjerte; ikke destomindre gjør han sin Frue en Undskyldning og erklærer sig ganske til hendes Tjeneste. Paa Catherines Spørgsmaal om hvilken Bestemmelse Baronen tager, tilkaster han hende et betydningsfuldt Blik og giver hende at forstaae, at han ikke er utilbøielig til at give efter for hendes Ønske, saafremt hun vil vise sig erkjendtlig derfor. Han vender sig nu til Bibermann og yttrer sin Forundring over, at han vil lade sin Søn ægte en Pige, der ingen Medgift har, da han dog maatte kunne gjøre et langt fordeelagtigere Parti. Baronens Tale gjør sin Virkning, og Bibermann indrømmer, at det nok er muligt, at Baronen har Ret. Robinzell, der ogsaa er indtagen af Catherines Skjønhed, er traadt hen til dem, han understøtter

Baronens Bemærkning ved fuldstændig at skjænke den sit Bifald. Hans og Catherine blive meget modfaldne ved at høre, at Bibermann udsætter deres Bryllup paa ubestemt Tid. Baronen og Robinzell have imidlertid skyndt sig tilbage til deres Fruer og vise sig fulde af Opmærksomhed imod dem. Beroliget og henrykt ved sin Mands Forsikkringer, skjænker Md. Robinzell ham en deilig Guldkjæde, som hun hænger om hans Hals, idet hun beder ham altid at bære den, for derved oftere at mindes hende. Baronessen, der har moret sig over Md. Robinzell's Sentimentalitet, lader imidlertid, som om hun finder den rørende, og følger hendes Exempel, idet hun skjænker Baronen en Brillant-Ring, ledsaget af et lignende Ønske. Catherine har været Vidne til denne Scene; hun beslutter at hævne sig paa de to Ægtemænd, fordi de have villet forhindre hendes Giftermaal, og lover, at de skulle komme til at betale Gildet.

Hans bønfalder endnu engang Baronen og Baronessen om dog ikke at adskille ham fra hans Elskede i samme Øieblik, som de gjensee hinanden efter en saa lang Skilsmisse, og baade Verten og Catherine forsikkre, at de ville befinde sig vel i deres Huus, medens de afvente en ny Postillons Ankomst. Baronessen har Betænkeligheder; hun har bemærket det Indtryk, Catherines Skjønhed har gjort paa hendes Mands Hjerte, men Baronen erklærer, at naar Alt kommer til Alt, har det ingen Hast med deres Reise, hvorfor skulde de derfor bedrøve de unge Mennesker? Han har imidlertid lagt en

Plan. Han lader Damerne træde ind i Gjæstgiverstedet, men, under Paaskud af at have nogle Befalinger at give, bliver han tilbage. Bønderne dandse. Han søger en Person, han kan bruge til Udførelsen af sin Plan, og faaer Øie paa Jacob, hvis List han har gjennemskuet; han kalder ham til sig og spørger ham, om han vil tjene Penge. Jacob erklærer sig ganske til hans Tjeneste. Baronen skriver nogle Ord paa et Blad i sin Tegnebog, giver ham det, og, idet han paalægger ham Taushed og Forsigtighed, befaler han ham at bringe det til ham, naar Dandsen er forbi.

Hans og Catherine deeltage i Dandsen, hvorunder hun coquetterer stærkt med Baronen. Hans er jaloux, men hun gjør sig Umage for at stille ham tilfreds. Naar Dandsen er forbi, modtager Baronen sin Billet, hvori han har givet sig selv Ordre fra Obersten til øieblikkelig at begive sig til ham. En meget ubehagelig Efterretning, men derved er Intet at gjøre, han maa afsted, og Hans maa skynde sig at spænde for. Da der dennegang ingen Udsigt er til at slippe fri, maa den stakkels Hans berede sig til at tage afsted. Bibermann tilbyder sig at underrette Baronessen om hendes Mands Afreise, men Baronen erklærer det for overflødigt, da han snart vil være tilbage igjen. Vognen kjører frem. Baronen stiger ind ad den ene Vogndør, men smutter strax efter ud ad den anden og skjuler sig bag nogle Buske. Hans stiger tilhest og kjører afsted med den tomme Vogn. Det er imidlertid blevet mørkt, og Alle begive sig ind i Gjæstgiverstedet. Ca-

therine vil følge ind med sine Veninder, men bliver holdt tilbage af Birkedommeren, der hele Tiden har holdt Øie med hende. Hun maa altsaa nu begynde at spille sin Rolle. Hun hilser paa Birkedommeren og spørger, hvad der er til hans Tjeneste. Denne griber Øieblikket og erklærer hende sin Kjærlighed, hvorved hun lader meget forskrækket, erindrer ham om hans Kone og beder ham betænke, hvad hun vilde sige, om hun hørte Sligt. Robinzell føler sig langtfra vel tilmode ved denne Tanke, gjør sig ikkedestomindre rask paa det og erklærer, at det kan være det samme, han er ikke bange; det er kun Synet af hende og hendes Skjønhed, der sætter hans Hjerte i Bevægelse. Hun vil ikke troe hans Ord, Sligt er kun fornemme Herrers Talemaader, for at bringe en stakkels Pige paa Afveie, og hun erklærer sig overbeviist om, at hvad hun end bad ham om, vilde han afslaae hendes Bøn, tiltrods for hans Forsikkringer om det Modsatte. Da han derefter beder hende sætte ham paa Prøve, begjærer hun den Kjæde, han bærer om Halsen, Robinzell farer forskrækket tilbage og beder hende komme med en anden Bøn. Hun driller ham med, at han ikke har bestaaet Prøven og nægter at afstaae fra sit Forlangende. Omsider formaaer han ikke længere at modstaae hendes Bønner og giver hende Kjæden. Birkedommeren trænger nu til Gjengjæld mere og mere ind paa hende med sine Bønner, men hun reddes ved en Raslen i Buskene. Robinzell maa skynde sig bort, dog maa Catherine love ham, at hun senere hen paa Aftenen vil tale med ham; naar

hun klapper to Gange i Hænderne, er det et Signal, at han kan komme. Støien, der afbrød denne Scene, er foraarsaget af Baronen, der i Skjul bag Buskene har afventet det Dieblik, da han kunde faae Catherine itale. Hun lader overrasket ved at see ham, skjøndt hun vel har havt en Anelse om hans Nærværelse. Han fortæller hende nu, hvorledes han har ladet Hans kjøre bort med den tomme Vogn, og morer sig kostelig over sin List. Catherine erklærer ham, at hun slet ikke finder den moersom. Baronen forestiller hende nu, at hun ikke mere bør tænke paa Hans, da han ikke vil vide at sætte tilbørlig Priis paa hende, derimod skal hun hellere lytte til hans Kjærlighed og bønhøre ham. Catherine minder ham om, at han er gift, og at hans Kone er smuk. Baronen indrømmer det, men Catherine er indtagende, og der er Intet, han jo vil gjøre for at behage hende. Catherine siger, at han har hende kun til Bedste, hun er vis paa, at hvad hun saa end vilde prøve paa at forlange af ham, vilde han nægte hende det. Baronen beder hende lade det komme an paa et Forsøg. Hun forlanger da den Ring, der sidder paa hans Finger. Han afslaaer hendes Begjæring og undskylder sig med, at denne Ring er en Present fra hans Kone. Catherine beder ham da til Gjengjæld indrømme, at man ikke kan fæste Lid til hans Løvter. Baronen betænker sig, vakler i sin Beslutning, forsøger at tale til hende om sin Kjærlighed, men da hun Intet vil høre, faaer hun tilsidst Ringen. Neppe er den kommet i hendes Hænder, før Hans vender tilbage. Hun

beder Baronen om at begive sig bort, da den stakkels Fyr rimeligviis er ude af sig selv over at være bleven holdt for Nar, det er derfor ikke raadeligt, at han træffer dem sammen. Baronen har imidlertid meget mere at sige hende, og hun maa love ham, at han senere hen maa komme igjen, to Slag i Haanden er det aftalte Signal. Hun smutter fra ham, og Baronen gaaer bort.

Catherine jubler ved Tanken om at hendes List er lykkedes hende saa godt, hun staaer nu paa Nippet til at hævne sig og har Haab om at blive forenet med sin Elskede. Hans træder ind, rasende over at være bleven narret og bedrøvet ved Tanken om, at Catherine har vendt sit Sind fra ham. Catherine kommer atter frem, og for saa hurtigt som muligt at gjøre Ende paa den Comedie, hun spiller, giver hun det aftalte Signal. De tvende Elskere komme snart efter tilsyne. Hans, hvis Øine nu ere vænnede til Mørket, gjenkjender dem. Der er ingen Tvivl længere. Catherine er med i Sammensværgelsen imod ham — hun elsker ham ikke mere. Men forinden han giver sig tilkjende, vil han dog iagttage, hvad der skal gaae for sig.

Komisk Scene, hvori de gjensidigt kalde paa hinanden og gjensidigt tage feil af hinanden. Lidt efter lidt trænge de imidlertid saa stærkt ind paa Catherine, at hun føler sig slemt i Forlegenhed; hun slipper dog fra dem, løber hen og griber et af de Geværer, som hendes Reisekammerater have stillet fra sig og skyder det af i Luften. Ved Knaldet styrter

Robinzell til Jorden, han troer hans sidste Time er kommen. Fra alle Kanter iler man til med Fakler. Baronen, der mærker, at man har havt ham til Bedste, hjælper Robinzell med at komme paa Benene, og paalægger ham Forsigtighed. Catherine bestormes med Spørgsmaal, og hun forklarer, at tvende Mænd, hvis Ansigter hun i Mørket ikke har kunnet skjelne, have villet bortføre hende. Hans har imidlertid nærmet sig, han er opbragt og bebreider Catherine hendes Troløshed, og truer med at fortælle, hvad han har seet. Hun beder ham for Himlens Skyld at tie og forklarer ham, at det Hele er en Comedie, som hun har spillet; naar han blot vil give Tid, skal han faae at see, at Alt vil gaae godt. Baade Birkedommeren og Baronen komme nu hen til hende og bebreide hende, at hun har holdt dem for Nar. Hun beder dem meget om Forladelse derfor, men de have selv tvunget hende til dette Krigspuds ved at lægge Hindringer iveien for hendes Giftermaal. Da Begge endvidere true hende med at ville hævne sig, søger hun at formilde dem ved at sige, at det vel ikke er mere end billigt, men at hun haaber dog, de ville være ædelmodige nok til at hævne sig ved at skjænke hende den Medgift, de tidligere have anklaget hende for at savne. Baronen og Robinzell erklære, at Sligt maa hun aldeles ikke gjøre Regning paa; men da hun viser dem Kjæden og Ringen og gjør dem opmærksomme paa, at deres Koner neppe ville synes om at vide disse Ting i hendes Eie, mærke de, at det er klogest at give efter, og række hende hver

3 0112 105832635

en fyldt Pengepung i Bytte for Smykkerne. Hun iler nu glad hen til Bibermann og spørger ham, om han endnu har noget at indvende imod hendes Ægteskab med hans Søn. Bibermann erklærer sig tilfreds og forener de Elskende. Baronens og Birkedommerens Koner ere begge traadte til henimod Slutningen af denne Scene, og spørge om, hvad disse Gaver skulle betyde. Deres Mænd søge at forklare dem, at begge nære det Ønske at bidrage deres til at forene et lykkeligt Par, samt vise den smukke Catherine, at deres Følelser for hende i enhver Henseende vare hæderlige og uinteresserede; begge Damer lade som om de fæste Lid til denne Forklaring, og man indbyder begge Ægtepar til at tage Deel i den Fest, hvormed denne lykkelige Dag skal høitideligholdes.